

YER ALTINDA BİR ŞEHİR

YAYIN NO: 776

YER ALTINDA BİR ŞEHİR
Kemalettin Tuğcu

© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 50417

1. Basım: Eylül 2016
18. Basım: Haziran 2022

ISBN: 978 - 605 - 9241 - 76 - 2

Resimleyen: *Mehmet Kehri*
Yayına Hazırlayan: *Hulusi Özbay*
Kapak: *Kenan Özcan*

Sayfa Düzeni: *Nurel Naycı*

Baskı-Cilt: *Çevik Matbaacılık*

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 501 30 19

Kapak Baskı: *Şekil Ofset*

BİLGE KÜLTÜR SANAT

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1 34110 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx) Faks: (0212) 511 47 74
bilge@bilgeyayincilik.com www.bilgeyayincilik.com

YER ALTINDA BİR ŞEHİR

KEMALETTİN TUĞCU

Kemalettin Tuğcu

1902'de İstanbul'da dünyaya gözlerini açtı. Ayakları içeri dönük olarak doğduğu için, dışarıda akıp giden hayata uyum sağlayamadı. Okula gidemedi, rahatça arkadaşlarıyla dışarıda oynayamadı. Tüm bu olanlar onu içine kapanık birine dönüştürdü. Fakat bu özrü onu yıldırmadı. Bir şiirinde "Ne okul yüzü gördüm, ne yol gösteren kişi / Çaresizlik içinde yazıya döktüm işi" diyen Tuğcu, kendi gayretleriyle okuma yazmayı öğrendi ve tercüme yapacak derecede Fransızcasını geliştirdi. Yazarak avundu ve güçlendi. On üç yaşında başladığı yazı hayatında *Kuklacı*, *İvey Baba*, *Garip*, *Saadet Borcu*, *Eskici Baba*, *Yer Altında Bir Şehir* başta olmak üzere üç yüzden fazla romanın yanında Fransız yazarlardan tercüme de yaptı. *Kadın Dünyası*, *Çocuk Haftası*, *Ev-İş* ve *Hayat Mecmuası* gibi dergilerde görevler aldı ve yazıları yayınlandı. Şiirleri ise *Gelişigüzel* ismiyle bir kitapta toplandı. Eserlerinden bazıları sinema filmlerine ve televizyon dizilerine ilham kaynağı olmuştur. 1995 yılında "Tüyap Kitap Fuarı Çocuk Edebiyatı" ödülüne layık görülen usta yazar, 1996'da vefat etti.

Üç kişiydiler.

Bu üç kişinin beş çıplak ayağı sürtüne sürtüne, çallara basa basa kan içinde kalmıştı.

Üç kişinin beş ayağı vardı. Çünkü bu üç kişiden birisinin ayağı tekti. Diz kapağının yukarisından kesilmişti. Kesik ayağı yerine ağaç dalından uydurma bir koltuk değneği kullanıyordu.

Eski, kirli, yırtık pantolonlarının paçaları, baldırlarının yaralarına kadar çıkmıştı. Bu pantolonları bellerine sardıkları iplerle tutturuyorlardı. Sırtlarında renkleri belirsiz, paramparça birer gömlek vardı.

Sağlam olan ve önden giden ikisinin elinde birer kalın sopa vardı. Biraz öne doğru eğilerek hızlı hızlı yürüyorlardı.

Saçı sakalı karışmış olan ihtiyar, gecenin dondurucu ayazına aldirmeden giderken sopasıyla karşı dağları gösterdi.

– Gün ışımadan oraya yetişmeliyiz.

Daha hızlandılar. Ay ışığı ortalığı büsbütün soğutuyor gibiydi. Tek ayaklı adam onlara yetişmeye uğraşarak seslendi:

- Beni bekleyin! Çok hızlı gidiyorsunuz.
- İhtiyar başını çevirmeden:
- Dişini sık sen de, dedi. Duramayız.
- Bırakmayın beni burada!
- Biz kendimizi zor götürüyoruz.

– Daha vakit var. Sabaha kadar nasıl olsa dağları tatarız.

Önde gidenlerin daha genççe olanı durdu:

– Sırtıma bin azıcık. Dinlenirsin.

Yere çömeldi. Tek ayaklı adam onun boynuna sarıldı.

– Boğazımı çok sıkma. Nefesim kesiliyor.

İhtiyar tek ayaklının koltuk değneğini aldı:

– Yürüyelim çocuklar, durmayalım. Bu sefer ele geçsek bizi sağ komazlar.

Yine başladılar yürümeye. Çölün ortasında uzanıp giden demiryolu kıyısını bırakıp dikenli ve taşlı yerlere, yamaçlara sapmışlardı.

Peşlerinden bir çift kurt da geliyordu. Bu kurtlar onlardan birisini paralamak, yemek için etraflarında dolaşiyor, hırslıyor, pek de sokulamıyorlardı. Çünkü ihtiyar ara sıra korkunç sopasını kaldırarak birkaç adım üstlerine doğru koşuyor, boğuk bir ses çıkarıyor, onları ür-kütüyordu.

İnatçı kurtlar, durup durup onların ayaklarından sızan ve taşlara bulaşan kanları kokluyor, yalıyor, sonra yeniden hırslanıp saldıracak oluyorlardı.

Kurtların bile üşüdüğü bu keskin ayazda onlar durmadan gidiyorlardı. Tek ayaklıyı sırtına almış olan, gittikçe daha fena soluyor, sendeliyordu. İhtiyar onun bir koluna yapışmıştı. Öteki eliyle tuttuğu sopasını sallıyordu.

– Gel, sokul bakayım, dağıtayım senin beynini!

İki adıma kadar sokulan kurtlar, o durunca geriliyor, dişlerini gösteriyorlardı. Tek ayaklıyı sırtına alan birden kapaklandı. O düşer düşmez erkek kurt sıçradı. Fakat ihtiyarın sopası onu havada karşıladı. Tam da kafasına yapıştırmıştı. Kurt beyninin üstüne yere düştü. Kalkmaya çabalarken ikinci bir sopa işini bitirdi.

Öteki, dişi kurt uluyarak atılmıştı. Fakat ihtiyar ho-
murdandı:

– Sen de gel. Gel bakayım.

Sonra kocaman bir taşı kavrayarak onun arkasından
attı.

Kendisini güçlkle toparlayan tek ayaklı ile arkadaşı
söylendiler:

– Bunu bırakmayalım burada. Hem arkamızdan
koyalayanlar görür, buradan geçtiğimizi anlarlar. Hem
de etini yeriz.

İhtiyar, kurdun iyice ölmediğine aldırmandan arka
bacaklardan birisinden tutup sırtına vurdu.

– Yürüyelim çocuklar. Tan yeri ağarmaya başladı.
Daha en azdan iki saat yolumuz var.

Tek ayaklı yine koltuk değneğine abanarak yürü-
yordu. İhtiyar:

– İstersen alayım seni sırtıma, dedi.

Tek ayaklı:

– Yok, yok, dedi. Dinlendim, ama durunca insan do-
nuyor. Artık yürüyebilirim.

– Sen bilirsin Sadık.

Tek ayaklının adı Sadık'tı. Öteki:

– Osman baba, dedi. Kav bitmedi ya?

İhtiyar:

– Hayır, dedi. Daha bir iki günlük var. Şu İsmail'le
Kenan'a çok yazık oldu. Değil mi Celal?

– Çok yazık oldu Osman baba.

– Sadık koltuk değneği ile askerin kafasına vurma-
saydı bizi de geberteceklerdi.

– Sen de atik davrandın. Öteki iki askerin üstüne
atıldın. Silahlarını kullanamadılar.

– Biri geberdi, ötekiler kaçtı ama bizim aslan gibi
iki arkadaşımızı da hakladılar.